

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. X. Decimum in cœlo gaudium, voluptas ex omnium delitiarum
affluentîâ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

C A P V T X.

Decimum in celo Gaudium, Voluptas ex
omnium Deliciarum affluentia.

similia spectavimus; illa non patent oculis. Sed amores A
Societatis æternæ suavisissimos uberius explico.

Horologium affabre factum & pretiosum, picturam
nobilem & artificiosam ego quidem amare possum, sed
non illa me: Amor est iste, sed non reciprocus. Canem
fidelissimum aut equum amo generosissimum; mor-
tuis meas etiam lacrymas impendo, nam & illi me suum
Dominum ut potuerunt, amant. Hic quidem reci-
procus est amor, sed prorsus inæqualiter reciprocus.
Hominem denique amo, & ille me. Hic ignis est mu-
tuus, hic amor reciprocus, & hoc ipso ceteris amoribus
omnibus præcellentior. Nunc animum erigamus ad al-
ta. Si tot centena millia, si tot miliones Beatorum, si
tot Angelos, si Domini Matrem, si Christum Domi-
num, in terrâ præ omnibus amatum tunc unice, medul-
litus, intus totoque pectore peramem, neque aliter
ab illis omnibus amari me sciam: Et omnes illi quos
amo nil indecori, nil fædi, nil mali habeant, formâ ve-
nustissimi, virtutibus ornatissimi sint: ô quantum hic
amoris reciproci! ô quantum ignis mutui, flammæ
quantum est! Et en omnes illi tot flammæ in meo col-
liguntur pectore, inde in omnes diffundenda.

Neque hoc inane fœdum aut commentum est: ita
seferes habet. Et hic illud Theologorum usurpem: Co-
gnitio foris stat, Amor intrat. Cognitio DEVS, intue-
tur, Amor amplectitur DEVM, & immergit se in hunc
mellis Oceanum. Intrat amor. Hinc verè Lætiens Ab-
bas Blofus: Omnia, inquit, gaudia & oblectationes que in
hoc mundo percipiuntur, in comparatione perennium volu-
ptatum, que in celo ex visione DEI, ac Societate Sanctorum
habentur, sunt velut una aqua guttula cum toto Oceano
collata.

210f. Mmll
spirit. e. 14
fœdum poff
med.

Aug. tom. 3.
l. de spiritu
& animâ.

Dicta omnia excellentissimè confirmans Augustinus:
Tantum, inquit, unusquisque gaudebit de Beatitudine alte-
rius, quantum de suo ineffabili gaudio, & quot socios habebit,
tot gaudia habebit. Quidquid expedit, & quidquid delectat, ibi
est, omnes divitiæ, omnes requies, omne solatium. Quid enim
ibi deesse potest, ubi DEVS est, cui nihil deest? Omnes ibi co-
gnoscunt DEVM sine errore, vident sine fine, laudant sine fa-
tigatione, amant sine fastidio. Et in hac dilectione requiescunt
pleni DEO: adherentes semper Beatitudini sunt beati, contem-
plantes semper æternitatem sunt æterni.

Tale scilicet voluptatis mare beatissima hæc Socie-
tas propinat, ut si unicuique in celo annus daretur exigen-
dus, tamen propter hunc annum unicum universa vite
presentis oblectamenta promptissimè spernenda essent.

133. v. 11. Quod vates regius affirmatissimè pronuntians: Quoniam
melior est, inquit, dies una in ætris tuis super millia. Et nos
infantissimè cæci sermonem regium sic invertimus: Quoniam
mille anni in ætris tuis meliores non sunt
super unam apud nos dieculam. Heu miseri, ter miseri
& nimis quam infani! Ut pauculos dies suavius ducamus,
æternitatem perdimus felicissimam: Exiguo tem-
pore nolumus esse miseri, ut æternum simus: Hilarem
momenti insaniam voluptatibus æternis præferimus. D
Hoc stultorum mercari est, regnum pomo vendere.

Et videte mihi mercatorem summè fatuum qui Ger-
maniam pererrat, & aurum, argentum, margaritas, aro-
mata sibi comparat, lucri gratiâ in Indias devehenda.
Quis hominem stultissimum non largiter irideat? qui
merces ibi colligit, ubi earum magna est inopia, ibi ven-
diturus, ubi earundem copia ingens est. Non minus fatu-
m agit qui dum vivit in terrâ sterili, in valle abinthii
voluptates congerit ut negotiator, perinde ac si eas ha-
biturus in celo, ubi voluptatum & longè meliorum
summa est copia. Vtinam saperent, & intelligerent, ac no-
vissima providerent: Non querendum est, quid, aut
quantum patiamur, sed quam bene, & ob quantum
præmium, & ob quantum bonum.

210f. 12.
199. 19.

Tom. I.

Omnia Egyptiarum mulierum formosissima Strabo l. 17.
habebatur olim Rhodope. Hæc ætatis amœnio-
re tempore in hortum suum secesserat, ut animi gratiâ
lavaret. Pedisequa custodiendas vestes acceperat: Sed
laxatâ nonnihil hæc custodiâ ex improviso advolavit
Aquila, & Rhodopes calceum unum rapuit, asporta-
vitque in regiam urbem Memphim, ubi rex Plamme-
tichus sub puro Jove sui copiam fecit, & litigantium
causas cognovit. Hic Aquila raptum ex horto calceum
in regis sinum excussit. Quâ in re Plammetichus duo
præcipue mirabatur. Primum, quid hoc sibi veller avis
regia, tam insolitam prædam in id loci deiciendo. Al-
terum, artificiosam calcei concinnitatem non sine ma-
gnâ pariter admiratione spectavit. Accessit humanæ
gentis ætium curiositas, quæ studiosissimè indagari
voluit, cuiusnam esset hic calceus? Inventa tandem
Rhodope, & Memphim perducta, cum regis oculis
mirè placuisset, in regium thalamum denupsit.

Eâ in homines DEVS benevolentia fertur, ut res
creatas in eorum velut gremium infundat. Et quamvis
vermiculus solum, aut foliolum, aut flosculus obiciatur
oculis, mirari tamen & careri cogimur; mi DEVS, qualis
hic colorum varietas, quanta odoris suavitas, quam ve-
nusta partium distributio! Artifices omnes vel junctis
operis nil tale fecerint. Quod si DEVS ita se spectan-
dum præbeat in exilio, quid fieri in patriâ? Hæc terra
donat, quid celo non reservavit? Si talis est forma cæli
exterior, interior qualis erit?

Si quis palatium ingressus, stabulum, culinam, famu-
lorum hypocausta videat, auro illusa, quid de regio con-
clavi sentiendum judicabit? Si inimicus DEVS, & in
carcere tantum oblectationis exhibet, quid in suâ regiâ
non exhibebit filiis? Hinc Augustinus optimè ratioci-
natus: Si tanta, inquit, facis nobis in carcere, quid ages in Solio?
palatio? Si tanta solatia in hac diæ lacrymarum, quanta con-
feres in diæ nuptiarum? Nam ex his minimis tua magna, & ex
his visibilibus tua invisibilia comprehendimus.

Cum de Inferorum tormentis dissereremus, octa-
vum supplicium statuimus, Desperationem undeque
desperatissimam. Nam quocunque vel oculus vel
cogitatio eat, ubique meros luctus, merores, cruciatus,
dolores, malorum ac tormentorum ubique plurimum
cernit, omnia undique oppellulata, & obferata, nullas
ulpiam exitus, fuga omnis interclusissima, ubique Præ-
sentia omnis mali est. Aliter in celo vivitur, quocunque
vel oculi vel animus excurrant, in patentissimo volupta-
tum campo sunt, ubique Præsentia omnis boni, & Absentia
omnis mali est. Cælum undique & undique cælum: De-
litarum omnium affluentia, Præsentia omnis boni, de
quâ nunc pluribus agendum.

§. I.
Nihil est in hoc terrarum Orbe, quod non suum ha-
beat hostem, & plerumque vicinum. Nihil pul-
chrius, nobilius nihil virtute, illius tamen capitalis hostis
Vitium nunquam non ad latus hæret. Vultu suavitatis
Semper odoriferis proxima spirat rosis.

Sic sapientia Fatuitatem, fanitas Morbum, vita Mor-
tem habet proximam. Soum quicunque hostem patitur.
Nihil hic ex toto sincerum aut purum est, mixta omnia &
corrupta. Tenebræ luci, amarum dulci, bonum malo
insidiatur. Aurum terrâ & saxis clauditur, gemmæ in
conchis & sordibus delitescunt, rosæ vepribus cingun-
tur, tritum obidetur lolio. Idem in moralibus. Abun-
dat quis honoribus, sed non abundat nummis; fulget
titulis,

titulis, sed paupertate laborat. Alius quidem dives est, sed in honore ac pretio non est: Hic sapiens est, sed pusillanimis; hic magnanimus, sed imprudens. Ille valetudinis est robustus, sed fama parum praecleara: Ille quidem eruditus, sed semper aegrotus: hic sanus quidem, sed indoctus. Militia Dux Naaman opulentus, sed leprosus: Rex Alexander potentissimus, Orbis Monarcha invictus, sed hoc quam diu? intra duodecim annorum angustias tota haec iterit felicitas. Talia sunt omnia Mundi bona, misera, caduca, & amaritudinibus innumeris mixta. Tandem extrema gaudij luctus occupat: imò lætitiā omnem mœror aliquis interturbat. Et adhuc amamus Mundum; adhuc nauticamus caelum?

Proverb. 14.
vers. 13.

Extra caelum nulla sine amore voluptas. Cibus sapiat? fames necesse est praecedat. Edis quantum cupis? Fastidium tibi ipse paris. Minus quam cupias edis? appetitus irascitur, & reclamation. Potus recreet? prius sitis maceret. Bibis quantum lubet? cuperes mediam partem rejectam. Sicim decipis? Venter furit, & queritur. Quies placeat? Labor & fatigatio praecet. Ita nunquam non desit aliquid. Aestate nimium calemus, nimium frigidus hieus, & æstivi soles nos vexant, & brumales. Dormis, quantum genius praescribit? excedis limites, & tibi nocet. Somnus immodicus, somnus injucundus. Parci ac brevis somni es, ut tempus studiis assignes? caput gravedinem excubabit, obmurmurabit stomachus ob cenam indigestam: Semper erit quod vellicet; nunquam deerunt mœlus, aut morsuunculae. Ite per omnia terrarum gaudia, & quidquid in rerum naturā volupe est, ubique dulcis & amari, luctus & gaudij mixturam reperietis. Nihil hinc puri & sinceri, confusa omnia. Cur igitur regionem non quarimus benigniorem, cui terras non aspiramus beatiores? Ulterius tendendum est: iugiter metam nondum contigimus. In monte Taboreio Petrus ardentem postulat: *Petram hic tria tabernacula. Quis hinc Beatitudo est Petre, ubi extemporaneum fruendum est tugurium? Talis omnino est universa Mundi felicitas: fulcimentis eget jam jam ruitura.*

Matth. 6. 17.
vers. 4.

In caelo est fons voluptatum limpidissimus. Platonis beatus est, cui nihil boni deest. Caelestis beatitudo sola talis est. Ita olim pollicetur Deus: *Ego ostendam tibi omne bonum.* Stabit pollicitus Deus; ostendet nobis omne bonum. Hanc talem beatitudinem demonstrans Bernardus: *Beatitudo est, inquit, ubi nihil sit quod nolis, & ubi totum sit, quod velis.* Quod infra caelum avertamus, quod nolumus & horremus, in caelo sanè non est: non fames illic, non sitis, non gelu, vel æstus cruciat. Nihil laboris, nihil fatigationis, mœoris aut timoris in caelo nihil est: Cura omnes, paupertas omnis, adversa penitus omnia procul à caelo abarcantur: Mors & omne morborum agmen aeternum caelo proscriptum est. Imò inde malorum omnium maximum, in omne ævum eliminatum est. Tota illic aeternitas nec minimum peccati nævulum videbit. Nihil ibi est, quod nolis. Absentia est omnis mali: Totum ibi est, quod velis: Ibi sanitas sine defectu, securitas sine metu, dignitas sine timore, serenitas sine nube, scientia sine ignorantia, festivitas sine mœstitia: Abundantia sine indigentia, divitiæ sine inopia, Pax sine dissidio, Forma sine vitio, Virtus sine adversario.

Exod. 6. 33.
vers. 19.

Deus habet tres contiguationes in domo totius universi, & eorum diffinitione.

Deus habet tres contiguationes in domo totius universi, & eorum diffinitione.

§. II.

Deus in magnā hac universi totius domo tres habet contiguationes seu tristega: Caelum, terram, inferos. Hæc autem inter has contiguationes differentia est: In caelo purè purissimè bona omnia, merum purum gaudium: In Inferno purè purissimè mala omnia, purum purum tormentum: In terrā mixta omnia, gaudia supplicij temperata, mel felli assusum est; dici

nox, hiems æstati, bono malum, probis improbi insidiantur; mixtum fluunt omnia. Philosophi tres regiones aeris assignant, quæ tribus illis contiguationibus possint conferri. In imā Inferorum regione tantum sunt mortui, seu verius aeternum morituri. De quibus Hebræus fidicen: *Non mortui, ait, laudabunt te, Domine, Psal. 113. neque omnes qui descendunt in Infernum.* In hac mediā partim vivi, partim mortui. Eò illud Domini spectat: *Di-Matth. 6. 8. mitte mortuos sepelire mortuos suos.* In supremā tantum vi-vi. Iustis autem in perpetuum vivent.

Tota pulchra es, o Patria mea, tota pulchra es, & vers. 16. macula non est in te, absque eo quod later intrinsecus. Celat nobis Beatitudinem Deus. Quod si mortalium ulli ea fieret gratia, ut ei caelum veluti per rimam vel brevissimo tempore liceret inspicere, & intueri Deum; talis, putes ego, deinceps gravius nunquam delinqueret, imò laboribus, jejuniis, aliisque corporis rigoribus sibi vitam suaviter adimeret.

Verum, o Christiani, patefacta in caelum rimæ, meditationes sunt nostræ; per has ruinas caelum inspicimus: dum datur; modò applicemus mentis oculum, modò inspicimus Beatitudinem illam contemplatione seriā expendamus. Calefiet animus, imò ardebit hæc talia meditando. Hic ego Humilitatem, Patientiam, Puritatem, Charitatem, & veram cum divinā voluntate Conformitatem ostendit.

Refert è beati Dominici familiā Joannes Heroldus: *Et post hanc sacram virginem, diebus omnino septem, in extremis cum morte luctatam, magno adstantium omnium consensu & miseratione. Post luctam denique tam gravem obiisse. Post aliquot ab obitu dies suæ se antea defuncta stitit cum his vocibus: Benignissimus Deus minimas etiam actiones suo honori factas tam liberaliter remuneratur, ut ego ad corpus, si possem promptissimè redeam, & alios septem dies cum morte lucter: nam minimum quid pro Deo agere vel pati, præmium habet maximum, ineffabile, immensum. Dixit, & in auras sese abdidit.*

Quid igitur habebit præmij, Dei causā pati grandia, aggredi ardua? cum ingentibus ærumnis colluctari, periculis sese objicere, laboribus maximis perfungi? Quid ergo feriamur & opportunitates tantas negligimus? Singulis horæ partibus licet ditiores fieri, sublimiores in caelo gloriam promereri. Quid ergo cessamus, & ipsi nostris obstamus lucris? Quin caelum, dum licet emimus? Laboribus venditur & patientiā.

Venerus Patriarcha Laurentius Justinianus eruditione ac sanctimoniā clarissimus, dum assiduus caelum gemitibus pulsaret, in has voces erumpit: *O si siverent mortales, qualia & quanta sint gaudia electis reposita in celorum convivio! O si gustarent quæ preparavit Deus diligentibus se! excuterent propterea à se omnem torporem.* Ita & Beatus Ignatius Religiosæ Societatis Parens sæpius succellasse dicitur: *O utinam, Domine, o utinam te noster homines.*

§. III.

Vid ergo nos decipit, quid excæcat, quid absterget, quò minus votis omnibus & suspiciis assiduus ambiamus caelum? Dicam paucis.

Ephraimitæ plerumque furus. De his Oseas vates: *Ose. cap. 10. Ephraim, inquit, vitula docta diligere tritum.* Hebræi, vitæ bovis ungulis terere fruges & excutere messem solebant, quod hodieque asinorum calcibus facit Hispania. Subinde boues ita triturantes os hordeo vel tritico mergebant in laboris solatium. Hinc illa lex: *Non alligabis os bovi trituranti.* Tanto igitur libentius laborem hunc capebant jumenta, quanto eum fami sentiebant commodiorem. Tribus Ephraim his jumentis vix generosius se gessit. Hinc Deus jure queritur: *Ephraim vitula docta diligere tritum.* Ephraimitæ ad id non inviti con-ferebant operam, è quo gule solatium aut commodum aliquod

aliquod sperabant. Modò os implere, modò facere ventrem liceret, laborem non detrectabant: non quòd laborem amarent, sed quòd commodum suum avidè sectarentur. Hinc aratro alligari ingratiſſimum, quia nullum hìc gulæ commodum. Tales Ephraimitæ, tales prorsus & nos sumus. Carni & Mundo, insuper & Diabolo servimus, & multum laboris ac operæ in hoc servitio consumimus, vituli docti diligere tritiram. Sed nunquid laborem non amamus? Non certè; sed laboris comoda sectamur. Iste quidem dignitates ambit, hic pecuniam quærit, ille voluptates ſitit, alii alia. Ita præſens commodum ſpectamus, & ille ſibi ditiſſor videtur, qui copioſior, qui plura ſui laboris percipit emolumenta. Sed quid eſt hoc omne niſi buccæ? niſi breviffimi temporis voluptas exigua? Surſum corda, ô mortales, ſurſum, ſurſum.

Ortd. lib. 1.
Metamorph.
Coloff. cap. 3.
v. 1. & 2.
Oſe. cap. 10.
verſ. 11.

Os homini ſublime dedit, cælumque videre
Iuſſit, & erectòs ad ſidera tollere vultus.
Ergo, *Quæ ſurſum ſunt quærite, ubi Chriſtus eſt in dextera Dei ſedens; quæ ſurſum ſunt ſapite, non quæ ſuper terram.*
Quod & vates, quem dixi, Oſas monens: *Arabit Iudas, ait, confringer ſibi ſulcos Iacob.* Hi tales arare, ſarrire, occare, non reculant, ſed amore vitæ melioris, ſpe futuri. Eten luculentum inter improbos probòſque homines diſcrimen. Improbi tritiram amant, quia voluptatem præſentaneam inhiant. Probi arant, & multis ſe laboribus fatigant, quia futura ſperant. *Quoniam debet in ſpe, qui arat, arare.*

1. Cor. cap. 9.
verſ. 10.

Non ergo tritiram, ſed agriculturam amemus, non præſentes, ſed futuras voluptates inhiemus. Grave illi non erit trahere aratrum, qui ſerio ſperaverit cælum.

CAPUT XI.

Vndecim in cælo Gaudium, Voluptas è perfectiſſimâ omnium deſideriorum ſatietae.

DVx belli Narſes, vir maximi nominis, Bibliopola, ſuit primitus: Dein Juſtiniani Imperatoris famulus à cubiculis. Cùmque in hoc officii genere virtutem, & magnum animum exeruiſſet, factus eſt Patritius. Et quia viri Virtus ac maſculum pectus magis magiſque ſe prodidit, ad ſublimiora conſcendit, dum Belliſarii loco, militiæ Imperator eſt dictus. Decennio rem militarem præclare geſſit, præliis & victoriis felix, Gothorum regem panè invictum vicit, ac debellavit. Hic fortuna vertit, prout omnis humana felicitas terminis concluditur anguſtiſſimis. Juſtinus Imperator novus dicitur, qui velut Pharaò ignorabat Joſeph. Sophia Imperatrix neſcio qui læſa cùm Narſetem ferre non poſſet, colum ei ac ſulcum miſit, ut feminam indueret, & fila duceret. Tam infami munere exacerbatus Narſes: Ego, inquit, Cæſari ejuſque uxori talia deducam fila, quæ non facile rupturi ſint; telam ordiar non ſolvendam. Mox optimos Italiæ fructus, uvas, ficus, mala Heſperia, poma aurea Longobardis miſit & ampliſſimè invitavit, venirent tantum, & terram optimiſſimam armis ſuam facerent, ſe ſtrenuum hæc in re fore adiutorem. Venerunt, præſtantiſſimis terræ frugibus invitati & tracti. Omnium illorum vox erat: *Eamus & poſſideamus terram ejuſcemodi fructibus abundantem, quos longè ſuavius erit recentes carpere.*

Haud aliter Deus Hebræum populum ad terras fertiliſſimas ferro ſubigendas accendit; fructus eis nobiliſſimos propoſuit, ut mutuis ſeſe hortatibus impellerent. *Eamus & poſſideamus terram.* Ita & Chriſtus humaniſſimè nobiliſſimè agit, invitavit ad cæleſtia, fructus optimos proponit. Nam de Beatis pronuntians: *Sunt ſunt Angeli Dei in cælo: Nihil voluptatum illis deerit. In cælo perfectiſſima ſatietae erit. Et ut prælibemus hos*

Tom. I.

A fructus, maxima creaturarum rerum varietas in conſpectu eſt. Guſta, Viator, guſta.

Quæque latent, meliora puta.
Optatiſſima erit in cælo Deſideriorum omnium **SATIETAS.** Et de iſtâ hoc capite diſſerendum.

§. I.

Hierosolymæus rex David velut ſuam ſolaturus famem: *Satiabor, inquit, cùm apparuerit gloria tua.* Vix *Psalm. 16.* capimus tanto Principi hanc vocem excidiſſe. David *verſ. 15.* Rex opulentiſſimus ingentia duo regna poſſederat: In his ille tot numeravit horrea ſelectiſſimo tritico ſtipata, tot præta, tot villas pecude pinguiſſimâ refertas, tot penora omnigeno ad menſam apparatu pleniffima, tot cellas generoſiſſimo vino ſpumantes: nihilominus tanquam mendiculorum inſimus, qui vix ſemel toto anno eſt ſatur, fami ſuæ ingemiſcens: *Satiabor, inquit, quia jam vehementer eſurio.* Eòne mendicitatis rex tantus eſt redactus, ut famem futurâ ſolùm ſatietae ſoletur? Ita ſanè mendicus eſt, ſeipſo teſte: *Ego ſum pauper, inquit, & dolens. Mendicus ſum & pauper.* Ego verò egenus ſum, & pauper, **DEVS** adjuva me.

Sed forſan argenteos aureòſque montes eſuriit? quid hanc gulam ſatis propitiet? Ah non iſtud alimenti genus appetiit; argenti & auri ſatis habuit: nam *auri talenta centum miſſia, & argenti mille miſſia talentorum* ſtruendo templo deſtinavit. Sunt bis mille octingenti duodecim milliones Hiſpanicorum ducatorum ſupra octo miſſia trecentos ſeptuaginta quinque ducatos. Ergo aurum non eſuriit. Sed forſan dignitates ampliores & plus quam regias ambivit? Neque hoc. In apice dignitatis ſtetit. Toto terrarum Orbe nomen decuſque geſſit. Sed forſan copioſiores ſitit voluptates? Ah nequitiam. In promptu fuiſſet, quidquid oculi, quidquid animus deſiderium optaſſet. Ille nihilominus ſe mendicum, non diſſimulans: *Satiabor, inquit, cùm apparuerit gloria tua.* *Psalm. 16. v. 15.*

C Et ſperata ſatietae cauſam adiungens: *Adimplebis me, Psalm. 15. fine.* ait, *ſatiata cum vultu tuo: delectationes in dextera tuâ uſque in finem.* Hieronymo interprete dixit: *Oſtendens mihi plenitudinem lætitiarum ante vultum tuum.*

Dum vivimus, oculos & animos gerimus inſatiabiles, quo plus ingeritur, plus appetunt; nulla hìc lætitiæ plenitudo. Lætiamur, ſed non implemur: in ſuperficie natat hilaritas noſtra, mœror in profundo hæret. Delectationum guttulas libamus, totis pateris propinatur dolor: heu! nimium brevi ludimur fallaciâ. Ideò rex David, ſublimi ſpiritu: *Quid mihi eſt in cælo, ait, & à te quid volui ſuper terram? Domine, aulici mei miniſtri modò hanc, modò illam animi relaxationem mihi monſtrant, ut ad hilaritatem me provocent: At ego nihil uſquam reperio quod ſolidè vel exhilararet vel ſaniet. Quid mihi eſt? Hæ cupidiarum minutæ ad meam famem non ſunt.*

Comedoniſ & heluoniſ inſtar loquitur, cui hiante ſemper fame nil eorum quod apponuntur, ſatis eſt: qui uberiorem etiam cœnam acculans: *Quid mihi, ait, has buccellas, quid patinarias has nebulas ponitis? agrotus ruſticus plus abſumeret: Chamæleon ego non ſum, ut vento palcar; hauſtu non ſæpe geminato paucis bolis hæc omnia glutierim. Cibum largiùs præbere. Ita reverà David: Quid mihi eſt in cælo, & à te quid volui ſuper terram? Cælum ipſum nolum, ſi tu abſis, mi **DEVS**, tu ſolus cor plenè ſatias. Ergo ſatiabor cùm apparuerit gloria tua.* *Psalm. 16. v. 15.*

Itane potentiſſime Regum tunc primum ſatiaberis? jam pridem ſatiata credi potuit omnis tua cupiditas. Cùm etiamnum opilionem ageres, ex tibi conceſſæ ſunt vires, rariſſimum munus, ut Urſos & Leones velut hædulos diſcerperes. Nunquid plus virium cupis? Gigantem illum Goliath agminis Hebræi dedecus affectas ſternere? Conceſſum eſt: ſtraviſti. Num plura viſ? In præmium

X 3